

[Krag.]

og dette Forslag var blevet gennemført! For det var vel alvorligt, det var vel ikke bare en Film, der blev rullet op. Havde man haft Styrke dertil, havde det vel været Hensigten at gennemføre Forslaget. Var det da ikke rimeligt, om der blev givet Tid til, at Vælgerne fik Lejlighed til at drøfte og tage Stilling til dette Forslag, eventuelt gennem at kræve en Folkeafstemning tilvejebragt, eller om et Mindretal fik Adgang til, hvis de mønstrede to Femtedele af Stemmerne i Tinget derfor, at kræve en saadan Folkeafstemning, og vilde der løbe saa forfærdelig farligt et Hjul af Vognen for Flertallet, hvis det kom til at vente nogle ganske faa Maaneder med at gennemføre sin Vilje? Vi har jo ikke stillet noget Forslag, hvorefter Mindretallet kan hindre Flertallet i at gennemføre sin Vilje, naar Tiden dertil er inde.

Jeg vil ogsaa gerne gøre et Par enkelte Bemærkninger om Kirkeparagraffen, som flere ærede Talere har skænket en indgaaende Omtale, bl. a. i Gaar ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Jeg maa sige, at mine Øjne blændedes jo næsten ved den Glorie, der i den konservative Presse stod om det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Hoved og Navn, da Ændringen, som indføres, Pligten for Kirkeministeren til at føre Forhandlinger med Bisperne, naar der paatænkes Forandringer i Kirkens indre Forhold, blev bekendt for Offentligheden. Med eet Slag havde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller løst et Problem, som igennem Menneskealdre havde givet Anledning til Kirkestrid, skrev „Nationaltidende“. Hvilken Vidunderdaad var der her ikke udført, hvilken Heltegering!

Men det gaar jo saa ofte saadan med den jordiske Glans, at den gaar meget hurtigt af Sankte Gertrud, og det gjorde den ogsaa ved denne Lejlighed. Det viste sig, at hele det Bispeaad, man allerede i „Nationaltidende“ og andre konservative Blade ud over Landet saa stige frem af Graven, i Virkeligheden var et Spøgelse, et Fata morgana. Det var saamænd kun den gældende Praksis, man nu grundlovsfæstede, det var hverken nyere eller bedre end den Praksis, man havde fulgt. Større var Heltegeringen altsaa ikke. Og jeg spørger nu igen: Kunde de mange inden for kirkelige Kredse, der ved nærmere Omtanke er blevet betænkelige ved Tilføjelsen, fordi de mener, at der nu i en lang Fremtid er spændt Ben for at faa Løfteparagraffen om en Ordning af Kirkeforfatningen opfyldt. . . . (Munterhed). Ja, det er der mange, der mener, at

ved det, man her har sat ind, har man opnaaet det, der i det hele taget i denne Sag er muligt, og derfor er Løfteparagraffen egentlig meningsløs, og skulde tages ud.

Jeg tror, at de mange, der mener saaledes, har Ret. Derfor har ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i sin Tale henvist til mig i denne Forbindelse. Derfor har jeg ogsaa tilladt mig at fremdrage et Par Oplysninger fra Kommissionens fortlørlige Forhandlinger, for hvad der er tilladt Oksen . . . hvad der er tilladt Jupiter, maa vel ogsaa være tilladt Oksen. (Munterhed). Ja, det Billede kan det ærede Medlem ikke have noget imod, det er da i alt Fald Udtryk for Beskedenhed fra min Side.

Det er ganske rigtigt, at jeg udtalte mig imod, at vi føjede noget til paa dette Punkt: Folkekirkens Forfatning ordnes ved Lov, fordi jeg ikke tror, at det tjener nogen virkelig Interesse paa dette Tidspunkt at rejse nogen kirkepolitisk Strid om denne Sag, navnlig ikke, da det — jeg ved ikke, om der endnu er et svagt Haab om et positivt Resultat fra det kirkepolitiske Udvalg, som nu snart holder 10 Aars Jubilæum, jeg ved det ikke, og det var dog derfra, man skulde vente en virkelig god Indsats derfor — vilde foregribe et saadant Resultat, som man i nogen Maade har gjort det ved at nævne disse forskellige Embedsmænd, Biskopper, i en Grundlov, hvad jeg ogsaa finder besynderligt. Det synes jeg burde undgaas. For saa vidt har det ærede Medlem Hr. Christmas Møller jo Ret til at henvise til mig, som han gjorde i Gaar i denne Forbindelse, men jeg har ikke nogen Tro paa — det var ogsaa bestemmende for mig —, at man ved at rejse de Forhandlinger nu under de givne Flertalsforhold i denne Sag kunde opnaa noget, der til nogen kirkelig Side vilde blive vurderet som betydningsfuldt, og derfor ansaa jeg det for rimeligt at lade Paragraffen hvile.

Jeg tror altsaa ikke, at de ærede Medlemmer Hr. Hartvig Frisch og Hr. Christmas Møller skal blive alt for højstemte over det her foreliggende Produkt og dets Betydning for Fremtidens Danmark, sagligt, folkeligt og politisk, saaledes som det er forkyndt her fra denne Talerstol i disse Dage. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch maa vel nok mene, at han rider en Springhest i denne Sag, som tillader ham med Foragt at skue ned paa den arme saa stærkt handicappede Krikke, som han paastaar Venstre rider. Det ærede Medlem er nok en øvet Rytter, men det kunde jo let hænde, naar han med samt hele sit